

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 218.

Trettende Session.

53de Møde.

Løverdagen den 7de December Kl. 1.

(Fortfat.)

Ministeren for Kongerigets særlige Finantser (fortfat): Naar saaledes det ærede Medlem har sagt, at Monarchiets Finantsminister maatte gjøre en heel Mængde Udgifter, som han ikke havde Lov til, og at det var farligt, naar Kongerigets Finantsminister kom ind i denne Bane, saa maa jeg hertil svare, at han tager fuldstændigt feil. Monarchiets Finantsminister har ifølge Forsfatningen den samme Forpligtelse som Kongerigets Finantsminister til ikke at gjøre en eneste Udgift, der ikke er fuldkommen lovlig; han har ogsaa, saavidt mig bekjendt, stadig fastholdt dette og intet Dieblis i nogen Henseende fraveget det. Den ene Forpligtelse, der paahviler ham, er ligesaa tvingende som den anden; kom en Finantsminister først til at sætte sig udover Loven, saa var hans Stilling i mine Dine fuldkommen uholdbar, hvad enten han var Monarchiets Finantsminister eller Kongerigets Finantsminister. Det ærede Medlem har ligeledes omtalt, at der hidtil i nogle Tilfælde havde fundet en Correspondance Sted mellem Kongerigets Indenrigsminister og Monarchiets Finantsminister, og at det var godt, samt at der i andre Tilfælde ingen Correspondance havde fundet Sted, og at det ogsaa kunde være godt, men han fandt, at det var galt, at der nu, efterat Monarchiets og Kongerigets Finantsminister var een Person, i de Tilfælde, hvor der før var corresponderet, ingen Correspondance

fandt Sted, og at der i de Tilfælde, hvor der før ikke var corresponderet, nu kunde blive Correspondance. Jeg maa tilstaae, at de Exempler, der foresvævede ham, ikke vare heldigt valgte, thi der kan være mange Tilfælde, hvor netop det, at en Correspondance finder Sted, gjør, at der — som navnlig i det Tilfælde, det ærede Medlem sigtede til, med Hensyn til Fernabnen — fremtræder Stipulationer, formuleres Betingelser, som man ikke vilde have behøvet, som aldeles ikke havde været nødvendige, naar ikke det Forhold var tilstede, at der var to Ministre, der skulde conferere. Det andet Exempel, som det ærede Medlem nævnte, var, at der, naar der kun er een Minister, kan fremkomme Tilfælde, hvor han kan være i Tvivl om, hvorvidt en Udgift rettest skal paahvile Kongeriget eller Monarchiet — det Tilfælde kan naturligtvis forekomme — og han har da Ingen at correspondere med derom, der er Ingen sat til at varetage den ene Interesse imod den anden — men Sagen er den, at i det Dieblis, Ministeren indseer, at der virkelig er nogen alvorlig Tvivl i saa Henseende, vil det altid staae i hans Magt at bringe en saadan Sag under Forhandling med Kongerigets særlige Ministre, og isvrigt kan jeg ikke indsee, hvorledes en Minister, der baade er Monarchiets og Kongerigets Finantsminister, skulde være stillet paa en saadan Maade, at han skulde have nogen særlig Forkjærlighed for at begunstige den ene Klasse paa den anden Klasses Bekostning. For mig er der ikke den fjerneste Tilskyndelse til hellere at ville, at en Udgift skal afholdes af den ene Klasse end af den anden; jeg bestræber mig i disse Sager for at komme til en saa